

MILOVAT JEŽÍŠE V UTRPENÍ

Při blahořečení bavorské mystičky Anny Schäfferové (1882–1925) v roce 1999 o ní řekl tehdejší papež Jan Pavel II. tato památná slova:

„Nemoc a slabost mohou být rádky, do nichž Bůh vpisuje svoje evangelium.“

PETR JANŠTA
V předvečer tohoto blahořečení se v chrámu sv. Pavla před hradbami konala přípravná bohoslužba s tehdy ještě kardinálem Ratzingerem, pozdějším papežem Benediktem XVI., který blahoslavenou Annu v říjnu roku 2012 svatořečil. Při této bohoslužbě kardinál začal své kázání větou: „Na nebi Církve vzešla

v týdnu chodily ženy prát prádlo, které se vyvářelo v kotli. Nad kotlem se uvolnila roura od kamen a Anna ji chtěla upevnit zpátky. Jenže při tom uklouzla a spadla až po kolena do kotle s vařícím louhem. Přitom si opačila obě nohy. Hned byla převezena do krajské nemocnice, ovšem všechny pokusy o uzdravení ztroskotaly. Následně už doktoři veške-

rou naději pozbyli a jen čekali, až zemře. Jenže Bůh s ní měl jiné plány. Za tři měsíce byla z nemocnice propuštěna, protože lékařská věda pro ni již víc udělat nemohla, i když v dalších letech pobývala na klinikách v Bavorsku, kde se lékaři všemožnými způsoby (např. velmi bolestivé ohýbání a lámání kloubů) snažili rozpohybovat její nohy. Všechny tyto pokusy (jednalo se o třicet operací) však byly marné.

Pro devatenáctiletou dívku tedy začala opravdová Kalvárie. Popáleniny neustále bolely, její rány hnisaly a nohy se nehojily. Anna se již od dětství chtěla stát misionářkou. Nyní jí tedy začaly misie, i když úplně jiného rázu. Mladá dívka přijímala svůj úděl s oddaností, lidé, kteří ji navštěvovali – a bylo jich mnoho – se setkávali s jejím úsměvem, obličejem zářícím štěstím. V tomto postoji se její modlitba neustále prohlubovala, sílu k tomuto postoji čerpala z denního svatého přijímání. Toužila po něm stále víc i přesto, že od října 1910 (tedy posledních 15 let života) trpěla při každém přijetí svátosti oltářní bolestí Ježíšova svatého utrpení. Ve své korespondenci píše, že jí onoho rána, kdy jí Kristus ve vizi zjevil tuto skutečnost, při přijímání Eucharistie zasáhlo pět ohnivých paprsků jako blesků do rukou, nohou a do srdce a hned začaly nekonečné bolesti v těchto tělesných údech. Píše: „Jako šťastná jsem po každém svatém přijímání, to perem nemohu vypsát... V oněch svatých hodinách jsem často tak blažená, že bych neměnila s žádnou světskou kněžnou, ba ani za celý svět bych nevyměnila své bolestné lůžko...“

Protože jí takto Pán posiloval, byla schopna přijímat mnoho lidí na návštěvy, modlit se za ně, obětovat se za ně, přijímat jejich prosby, utrpením zesilovala svou modlitbu za druhé.

Anna Schäfferová umírá v pověsti svatosti dne 5. října 1925. Její poslední slova jsou „Ježíši, Tobě žiji!“

Zdroje: radiovaticana.cz, anna-schaffer.de

Foto: Public domain

Člověk uzdravený z posedlosti a utonutí vepři (aneb znát jméno je důležité)

Jeden zemědělec mi sdělil, že dává svým zvířatům jména. Když člověk pojmenuje svého mazlíčka, více to pomáhá, aby si k tomuto zvířeti majitel vypěstoval takový osobní vztah, který ho vede k lepší péči a starostlivosti o něj.

Nevím, jestli měl pojmenované jednotlivé kusy majitel prasat, do kterých Ježíš vyhnal zlého ducha z posedlého člověka v gerasenském kraji. Vzhledem k tomu, že jich bylo na dva tisíce, jak praví evangelium, tak patrně ne, i když nějakého oblíbeného jedince pojmenovaného mít mohl.

Ale popřemýšlejme nad tím, jak to vlastně s tím vyhnáním bylo. Abyste pochopili, co zde budu rozebírat, je dobré si přečíst celý úryvek z Markova evangelia 5, 1–20. Důležitá je zde zmínka o tom, že se Ježíš přeplavil na protější břeh Genezaretského jezera. To už byla pohanská oblast, nežili tam židé, nebo jen v malém počtu. Výmluvným projevem této skutečnosti bylo, že zde chovali vepře. Vepř byl pro židovské náboženství nečisté zvíře. Ve Starém zákoně se píše: „Nesmíte jíst... vepře, který sice má rozdělená kopyta tak, že jsou úplně rozpolcená, ale nepřezvykuje; bude pro vás nečistý.“ (Lv 11, 7; Dt 14, 8) Židé by tedy vepře ani nechovali. Taková a jiná znečištění činila žida před Bohem vinným a zabraňovala mu nebo ho omezovala v účasti na bohoslužbě.

Ježíš chce působením na pohanském území naznačit, že přišel hlásat Boží království nejen židům, ale i pohanům a že to bude i hlavním posláním církve. Prvním Kristovým spásným činem je vyhnání zlého („nečistého“) ducha z těžce posedlého, který nejen žil jako divoké zvíře, ale i si závažně ubližoval. Ježíš ho chce zachránit, vrátit mu důstojnost jeho lidství. Proto přikazuje nečistému duchu, aby z něj vyšel. Ještě předtím chce znát jméno toho nečistého ducha. Znat něčí jméno znamená v Bibli, mimo jiné, mít nad ním moc, být mu nadřazený. Tak i první člověk, Adam, měl dávat zvířatům jména při stvoření (Gen 2, 19–20). To souvisí s příkazem,

ty duch musí před Ježíšem kapitulovat, když mu vyjevuje své jméno: Legie („Pluk“). Legie jako vojenská jednotka čítala u Římanů, kteří v té době ovládali Palestinu, na 6 tisíc mužů. Nečistý duch byl tedy ve velké síle. Přesto má Ježíš nad ním převahu. Nečistému duchu nezbyvá nic jiného, než ho prosit, aby ho poslal do jiných tvorů. Nečistý duch chce vejít, jak jinak, do zvířat, která byla považována za nečistá. Nabízelo se ono stádo vepřů, které se páslo opodál. Ježíš to dovolí a zlý duch působí, že zvířata zešílí, vrhají se střemhlav ze srázu do moře (= Genezaretského jezera), a tam se utopí. Ježíš ví a ukazuje ostatním, že záchrana jednoho člověka má větší cenu než

2 tisíce vepřů. To asi nechápou, nebo nechtějí pochopit majitel těch zvířat a další lidé, kteří se to doslechnou, protože prosí Ježíše, aby z té krajiny odešel. Nechtějí, aby jim napáchal škody na majetku výkonem své moci, kterou zaměřoval na záchranu lidí.

Některí duchovní autoři nazývají naše neřesti a špatné sklony šelmami, zlými zvířaty, které v nás sídlí. Ty nás také před Bohem znečišťují. Abychom je dokázali vyhnat, jistě s Ježíšovou pomocí, musíme je umět pojmenovat, tzn. poznat, jak jsou závažné a z čeho pocházejí. Ale pojmenujme i ta užitečná

„zvířata“, ty dobré vlastnosti a sklony, které máme, uvědomme si je, abychom za ně Bohu a děkovali a dokázali je dále „chovat“, tedy rozvíjet.

„zvířata“, ty dobré vlastnosti a sklony, které máme, uvědomme si je, abychom za ně Bohu a děkovali a dokázali je dále „chovat“, tedy rozvíjet.